

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев 2901/05
23.11.2006. година
Београд

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија Снежане Андрејевић, председника већа, Споменке Зарић, Соње Бркић, Слађане Накић-Момировић и Звездане Лутовац, чланова већа, у ванпарничном предмету преллагача АА, против противника преллагача ОШ "ББ" коју заступа Општински јавни правобранилац, ради доношења решења које замењује уговор о откупу стана, одлучујући о ревизији преллагача изјављеној против решења Округног суда у Смедереву Гж.498/05 од 12.7.2005. године, у седници већа одржаној 23.11.2006. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

УКИДАЈУ СЕ решења Округног суда у Смедереву Гж.498/05 од 12.7.2005. године и Општинског суда у Великој Плани 1.Р.36/2004 од 21.2.2005. године и предмет враћа првостепеном суду на поновно суђење.

О б р а з л о ж е њ е

Решењем Општинског суда у Великој Плани 1.Р.36/2004 од 21.2.2005. године, ставом првим изреке, не дозвољава се проширење тужбе на новог противника преллагача Републику Србију, а ставом другим изреке, предлог преллагача ради доношења решења које замењује уговор о откупу стана се одбацује.

Решењем Округног суда у Смедереву Гж.498/05 од 12.7.2005. године одбијена је као неоснована жалба преллагача и првостепено решење потврђено.

Против правноснажног другостепеног решења преллагач је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни суд је испитао побијано решење у смислу члана 386. у вези са чланом 400. сав 4. раније важећег ЗПП, који се примењује на основу члана 491. став 1. и 4. ЗПП ("Службени гласник РС",бр.125/04) и чланом 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку и нашао да је ревизија основана.

У првостепеном поступку постоји битна повреда одредаба парничног поступка из члана 354. став 1. ЗПП, јер је неправилно примењена одредба члана 109. ЗПП, што је било од утицаја на доношење законите и правилне одлуке, а другостепени суд ову битну повреду није санкционисао, због чега је учинио битну повреду одредаба парничног поступка из члана 375. став 1. ЗПП, у вези са чланом 385. став 1. тачка 2. ЗПП, а на које повреде наводи ревизије основано указују.

Према стању у списима, преллагач је предлог за доношење решења које замењује уговор о откупу стана поднео 2.12.1999. године. У предлогу је као противник преллагача означена Основна школа "ББ". Решење којим је преллагачу наложено уређење предлога првостепени суд је донео 21.12.2004. године, по протеклу пет година од подношења предлога и пошто је пре тога пет пута мериторно одлучивао о предлогу преллагача. Предлог је био и усвајан и одбијан, о њему је једном одлучивао по ревизији и Врховни суд Србије, а у једном од решења као противник преллагача, поред ОШ "ББ" била је означена и Република Србија. Решењем од 21.12.2004. године преллагачу је наложено да предлог уреди тако што ће навести странке, написати петитум решења у складу са чланом 9. Закона о средствима у својини Републике Србије, у складу са Уредбом о решавању стамбених потреба изабраних лица, те тако што ће предложити вештачење путем вештака грађевинске струке, а све ово с позивом на одредбу члана 109. Закона о парничном поступку. Рок за поступање по налогу суда у решењу није одређен. Након пријема поднеска преллагача од 19.1.2005. године, првостепени је донео побијано решење којим, ставом првим изреке, не дозвољава проширење тужбе на новог противника преллагача Републику Србију а, ставом другим изреке, предлог одбацује с позивом на одредбу члана 109. и 196. ЗПП.

По становишту Врховног суда Србије, није било места доношењу побијаног решења, будући да предлог није био неуредан у смислу одредбе члана 106. ЗПП у вези са чланом 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку, јер је садржавао све што је потребно да би се по њему могло поступати, односно постојао је опредељени захтев учесника у поступку. Сам првостепени суд је предлог преллагача два пута и усвајао. Из стилизације налога преллагачу јасно произилази да се не ради о отклањању неког процесног недостатка, већ о ставу суда у погледу основаности тужбеног захтева и, нарочито, пасивне легитимације. При том, први став изреке побијаног првостепеног решења је неразумљив у контексту датог налога за уређење предлога, пошто ако првостепени суд сматра да се не може дозволити проширење тужбе на новог противника преллагача - Републику Србију, онда је нејасно зашто је дао преллагачу такав налог, независно од чињенице да ли је преллагач по том налогу поступио или не. Поред тога, налог да се предложи извођење доказа вештачењем није налог за уређење предлога, па непоступање по таквом налогу не може резултирати одбачајем предлога (независно од чињенице да је једно вештачење у предмету већ и извршено)

предмету већ и извршено).

Из предмета се такође утврђује да је предлагач као противника предлагача означио и Републику Србију још у току 2001. године, па ако је првостепени суд сматрао да се новоозначени противник предлагача противи овом проширењу, онда је требало предлог у односу на Републику Србију као противника предлагача да заведе под посебним бројем и предмете споји ради заједничког расправљања. Ово тим пре што је првостепени суд Републици Србији признавао статус противника предлагача у ранијем току овог ванпарничног предмета (решење првостепеног суда од 28.2.2002. године), а поред тога поднеском од 26.2.2002. године законски заступник Републике Србије се упустио у расправљање, дакле после првобитног противљења да предлог буде проширен и на Републику Србију као новог противника предлагача.

Поред изнетих пропуста у погледу налога за уређење, неодређивања судског рока, одмаклог стадијума поступка и неправилне примене члана 196. став 2. ЗПП, приликом доношења одлуке Врховни суд Србије је имао у виду и природу ванпарничног поступка. Овај поступак карактерише начело официјелности, истражно начело и начело заштите јавног интереса. Начела на којима је овај поступак заснован, релативизују примену члана 109. ЗПП.

У поновном поступку, првостепени суд ће отклонити наведене пропусте и поступити по изнетим примедбама.

На основу члана 394. у вези са чланом 400. став 4. ЗПП и члана 30. став 2. ЗВП, Врховни суд је одлучио као у изреци, при чему је првостепено решење укинато у целости јер су први и други став његове изреке у међусобном условљеном, конексном односу.

Председник већа-судија,

Снежана Андрејевић ,с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

сд